

Ι.Ε.Κ. ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

23/12/2011

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ: ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

ΕΞΑΜΗΝΟ: Γ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΣ: ΕΛΕΝΗ ΖΑΜΠΕΛΗ

ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΜΕΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΖΟΥΑΝΑΚΟΣ

ΘΕΜΑ: <<**ΤΟ ΒΑΘΥΤΕΡΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ
Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ**>>.

Δεν μπορούμε να λέμε ότι «γιορτάζουμε Χριστούγεννα» όταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα χωρίς Χριστό. Επίσης, δεν δικαιούμαστε να λέμε ότι γιορτάζουμε Χριστούγεννα, όταν στο επίκεντρο της γιορτής βρίσκεται ο εαυτός μας, παραβλέποντας ή και περιφρονώντας ίσως τον συνάνθρωπό μας. Τα ευαγγέλια της Εκκλησίας αιώνες τώρα διακηρύσσουν τη χριστιανική πίστη ότι «Έτσι φανερώθηκε η αγάπη του Θεού σε μας : Απέστειλε τον Υιό Του τον μονογενή στον κόσμο, για να ζήσουμε δι' Αυτού», όπως γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Αυτήν τη φιλανθρωπία του Θεού για τον άνθρωπο μας θυμίζουν τα Χριστούγεννα και μας προτρέπουν να αξιοποιήσουμε αυτήν τη δωρεά Του στην καθημερινή προσωπική μας ζωή αλλά και στην κοινωνική μας δράση. Τα Χριστούγεννα δεν είναι μια ετήσια αναμνηστική γιορτή αλλά μια καθημερινή βίωση της Αγάπης. Μιας Αγάπης που

φανερώθηκε στον κόσμο την ημέρα της Γέννησης του Θεανθρώπου. Τότε γιορτάζουμε λοιπόν αληθινά Χριστούγεννα, όταν γιορτάζουμε τη δική μας εν Χριστώ αναγέννηση, την οποία εκδηλώνουμε με την έμπρακτη αγάπη μας προς τον οποιοδήποτε συνάνθρωπό μας. Τότε γιορτάζουμε αληθινά Χριστούγεννα, όταν στην καθημερινή μας ζωή αγωνιζόμαστε (προσπαθούμε) να εφαρμόσουμε τον θεσπέσιο ύμνο της Αγάπης που έγραψε ο Απ. Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του (κεφ. 13, στ. 1-13) και που λέει : «Αν μπορώ να λαλώ όλες τις γλώσσες των ανθρώπων, ακόμη και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη για τους άλλους, τα λόγια μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κυμβάλλου αλαλαγμός». «....Εκείνος που αγαπάει έχει υπομονή, έχει καλοσύνη΄ εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής, ούτε ευερέθιστος ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει, δε χαίρεται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό. Εκείνος που αγαπάει όλα τα δέχεται η πίστη, η ελπίδα κι η υπομονή ποτέ δεν τον αφήνουν. Ποτέ η αγάπη δεν χάνει την αξία της....».

Η Εκκλησία κάθε χρόνο τέτοιες μέρες μας υπενθυμίζει τη μεγάλη θεολογική αλήθεια, ότι ο «Θεός έγινε άνθρωπος για να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει κατά χάριν Θεός», όπως γράφει ο Μ. Αθανάσιος. Αυτές τις ημέρες μας καλεί να γιορτάσουμε το μεγάλο και

ανεπανάληπτο μυστήριο της σαρκώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού με έναν άλλον όμως τρόπο, με μια άλλη πνευματική -εσωτερική προετοιμασία. Χωρίς να υποτιμάει το υλικό και γιορταστικό επίπεδο των Χριστουγέννων, η Εκκλησία δίνει προτεραιότητα σε πνευματικές ποιότητες, όπως είναι η προσευχή, η νηστεία, η εξομολόγηση και η ειλικρινής απόφαση μας να ανακαινίσουμε εν Χριστώ τον εαυτό μας, να ενωθούμε μυστηριακά μαζί Του μέσω της θ. Ευχαριστίας και προπάντων να δείξουμε έμπρακτη αγάπη προς τους πάσχοντες αδελφούς μας. Άλλωστε, σε τελική ανάλυση, στη μέλλουσα κρίση, ο Θεός δεν θα μας ρωτήσει πόσες φορές εκκλησιαστήκαμε, πόσες μετάνοιες κάναμε, πόσα κεριά ανάψαμε, αλλά πόσο βοηθήσαμε τους ελαχίστους αδελφούς μας, δηλ. τους ενδεείς και αρρώστους. Αυτά μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία του, με τη φράση : «Μακάριοι οι ελεήμονες διότι αυτοί ελεηθήσονται».

Διότι τι ωφελεί άραγε να στολίσουμε τα σπίτια μας και τους δρόμους και να μην ευπρεπίσουμε τις καρδιές μας, να μην τις καθαρίσουμε από τα πάθη του εσωτερικού μας κόσμου, να μην ανανεώσουμε την ελπίδα, να μην δώσουμε επιτέλους προβάδισμα στην αγάπη για την επίλυση των αδιεξόδων μας ;

Οι άνθρωποι δυστυχώς ζούμε χωρίς Χριστό και χωρίς να εμπνεόμαστε από την Αγάπη που Αυτός δίδαξε και μάλιστα όχι με

λόγια αλλά με τη σταυρική του θυσία. Ποιός άλλος άραγε μπορεί να μας απελευθερώσει από τα δεσμά της αυτοειδωλοποίησης και του εγωκεντρισμού μας, φυσικοί καρποί της σύγχρονης τεχνοκρατούμενης υλιστικής εποχής μας που επίμονα απαρνιέται το Θεό, μιας εποχής που θεοποίησε τη δύναμη της γνώσης και αδιαφόρησε για τον «έσω της καρδιάς άνθρωπον» ;

Η κατακραυγή ενάντια στην κρίση του πολιτισμού μας, γίνεται τραγικό ερώτημα προπαντός για τη χριστιανοσύνη και για τον κάθε πιστό χριστιανό ξεχωριστά, που καλείται να απαντήσει στο ερώτημα : γιατί άραγε γιορτάζουμε τόσο συμβατικά και τόσο υποκριτικά το θρίαμβο της πίστης μέσα στο τραγικό πανηγύρι της απιστίας. Πρέπει να παραδεχτούμε, εάν βέβαια είμαστε τίμιοι με τους εαυτούς μας, ότι το πρόβλημα δεν είναι θεολογικό αλλά ηθικό. Κάτι δηλαδή δεν πάει καλά στη γη και όχι στον ουρανό. Εάν λοιπόν θέλουμε να τελειωθούμε μέσα στην ιστορία, πρέπει μάλλον να περάσουμε μέσα στο χώρο της αποκατάστασής μας.

Πως όμως θα γίνει πραγματικότητα η νοσταλγία μας για μια καινούργια ζωή ; Πρέπει καταρχάς να κατανοήσουμε τον προσανατολισμό στον οποίο μας οδηγεί το μήνυμα των Χριστουγέννων. Τα Χριστούγεννα μας προσανατολίζουν όχι στον εαυτό μας αλλά στο Θεό. Η γέννηση του Υιού του Θεού σημαίνει τη δυνατότητα να αξιοποιήσουμε αυτήν τη θεία δωρεά. Ο Χριστός

είναι πάντα ο «ερχόμενος» προς εμάς. Και πάντα με την ίδια φιλανθρωπία και θεϊκή επιθυμία «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθεῖν». Ο Χριστός δεν περιμένει τα Χριστούγεννα για να εγκατασταθεί στις καρδιές μας. Γεννιέται καθημερινά μέσα μας, αρκεί βέβαια εμείς να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες προϋποθέσεις για αυτήν τη συνάντηση. Το ζητούμενο επομένως είναι εάν εμείς έχουμε εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις για να Τον συναντήσουμε στη ζωή μας και συγχρόνως με το παράδειγμά μας, με τη ζωή μας, να Τον μαρτυρήσουμε στην κοινωνία που ζούμε.

Πάντως σε όσους η μορφή Του φανερώθηκε με όλο το πλήρωμα της θεότητας και τη γνώρισαν από κοντά, όπως οι Ποιμένες και οι Μάγοι, αυτοί οφείλουν να κάνουν με κάθε τρόπο γνωστά τα «περί του παιδίου τούτου» και στους άλλους. Έχουν μεγάλη ευθύνη λοιπόν **οι πιστοί, οι άνθρωποι της Εκκλησίας Του**. Οι συνειδητοί Χριστιανοί έχουν χρέος να αναζητήσουν με τόλμη και σύνεση τους πιο κατάλληλους και πιο αποτελεσματικούς τρόπους να μεταδώσουν το ευαγγελικό μήνυμα της Αγάπης στους ανθρώπους της εποχής μας και ιδιαίτερα σε αυτούς που βρίσκονται σε αδιέξοδα υπαρξιακά και κοινωνικά. Η γέννηση του Χριστού είναι το θείο τραγούδι της αιώνιας δημιουργίας και εμείς οι πιστοί χριστιανοί οι συνυπεύθυνοι και συνεχιστές της. Μακάρι ένας

τέτοιος πόθος να εμφωλεύσει και στις ψυχές όλων, προπάντων των νέων μας. Εξάλλου δεν υπάρχει θαύμα χωρίς κρυμμένους πόθους και ούτε φαίνεται με κλειστά μάτια.---

Τα Χριστούγεννα, τα εορτάζουμε μία φορά τον χρόνο ως ένα γεγονός που συνέβη άπαξ και αφορά την έλευση του Θεανθρώπου. Και ειδικότερα, τα εορτάζουμε στις 25 Δεκεμβρίου λίγες μέρες μετά το Χειμερινό Ηλιοστάσιο.

Σύμφωνα με την Ελληνική Μυθολογία κατέβαιναν από τον Ψυχρό Βορρά, αυτή την εποχή τού έτους, Νεράιδες τραγουδώντας & βαστώντας κλαδιά περιτυλιγμένα με βαμβάκι κάτι που σίγουρα, μάς θυμίζει το σημερινό χριστουγεννιάτικο δένδρο και τα κάλαντα.

Σύμφωνα με την αρχαία Αιγυπτιακή παράδοση, την 17η μέρα του μήνα Αθύρ που ήταν ο τρίτος μήνας των Αιγυπτίων και σύμφωνα με το Ιουλιανό ημερολόγιο αντιστοιχεί στον Νοέμβριο ή στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο, ο Θεός Όσιρης κλεινόταν σε φέρετρο ή λέμβο, την 18η γινόταν η αναζήτηση (Ζήτησις στον Πλούταρχο) και την 19η η επανεύρεσή του (Επανεύρεσις στον Πλούταρχο).

Ομοίως, κοντά στις 25 Δεκεμβρίου του σημερινού ημερολογίου εορταζόταν και η γέννηση του Μίθρα, ο οποίος συμβόλιζε τον Ήλιο, το Φως.

Η πιο απλή προσπάθεια αποσυμβολισμού των παραπάνω αναφορών οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην ταύτιση προσώπων, καταστάσεων και εποχών: μεγαλώνει η ημέρα μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο του Δεκεμβρίου, γεννιέται ο Χριστός. Ουσιαστικά, η τοποθέτηση της γέννησης του Χριστού, την συγκεκριμένη στιγμή, αποτελεί την συμβολική εκκίνηση του τεράστιου φιλοσοφικο-κοινωνικού μηνύματος που επρόκειτο να ακολουθήσει η αλληγορία δε του Ιωάννη του Προδρόμου "τώρα που ήρθε

εκείνος, εγώ μικραίνω κι αυτός μεγαλώνει", πάλι θυμίζει το φυσικο-πνευματικό υπόβαθρο και το ρητό του Ηράκλειτου "φύσις κρύπτεσθαι φιλεί".

Τώρα ως αρχετυπική κατάσταση, τα Χριστούγεννα συμβαίνουν καθημερινά και αφορούν τον καθένα μας. Κάθε φορά που η Ύλη όπως συμβολίζεται από τον Ηρώδη μετρά τους υπηκόους της, για να σταθμίσει την δύναμή της, η άλλη πλευρά του διπολικού αυτού κόσμου μας δίνει την ευκαιρία να θυμηθούμε τον τόπο καταγωγής μας - επιστροφή στον τόπο όπου γεννηθήκαμε - για να απογραφούμε. Και τούτο γιατί η Ύλη την δύναμή της θέλει να την μετρήσει στην Άλλη Πλευρά κι όχι στην δική της. Αν, όμως, η Σοφία μας όπως Συμβολίζεται από τον Ιωσήφ και η Συνειδητότητά μας όπως συμβολίζεται από την Μαρία, (μαρ = θάλασσα = ρεύμα συνειδητότητας) έχει αναγνωρίσει την Αγνότητα του πνεύματός μας υπακούοντας στην φωνή του Ανώτερου Εαυτού μας, τότε κυοφορείται ο Νέος Άνθρωπος, ο Ανώτερος Πνευματικός Άνθρωπος.

Η Γέννησή του θα είναι δύσκολη, και θα γίνει μέσα στο σκοτάδι της Νύχτας, γιατί πάντα το Νέο θα αναδύεται μέσα από τα βάθη του Ασυνειδήτου μας καθώς αυτό θα αναδύεται στο φως του Συνειδητού. Γιατί πάντα το Φως εμφανίζεται μέσα στο Σκοτάδι για να χαράξει νέα πορεία. Μέσα από την μήτρα του μικρόκοσμου -την μητρική του μήτρα- το Νέο Φως θα γεννηθεί στην σκοτεινή μας διάνοια που συμβολίζεται με το Σπήλαιο. Η γέννηση μέσα στη Φάτνη σημαίνει ότι ο ψυχικός νους, η εκδηλωμένη Σοφία, το Άγιο Πνεύμα μπορεί να κατοικήσει τώρα στο σώμα. Έτσι, ο υιός ενσαρκώνεται στο φυσικό σώμα, δηλαδή στην ενσυνείδητη πραγματικότητα, επιτρέποντας στον Υιό του Ανθρώπου και στον Υιό του Θεού να συνυπάρχουν, το πνεύμα με την ύλη να συγκατοικεί. Η φάτνη αντιπροσωπεύει τα τέσσερα κατώτερα ενεργειακά κέντρα, το σώμα της σάρκινης φύσης μας, ενώ τα ζώα της φάτνης συμβολίζουν τη ζωτική ενέργεια του ανθρώπου, η οποία από την πρώτη στιγμή, μπαίνει στην υπηρεσία του υιού, κάτω δηλαδή από τον έλεγχο του ψυχικού νου, της νέας δύναμης που κυριαρχεί στο σώμα. Έτσι, βλέπουμε όλες τις ζωτικές

δυνάμεις των τεσσάρων κατώτερων κέντρων που μέχρι τώρα εξυπηρετούσαν τη σάρκινη φύση του, να τον προσκυνούν, να δηλώνουν υποταγή και υπηρεσία στο έργο της πνευματοποίησης του σώματος. Το σώμα γίνεται ο Ναός του ζώντος Θεού.

Η εμφάνιση των τριών Μάγων θα φέρει στην επιφάνεια της συνείδησης στοιχεία των δυνάμεων της ψυχικής πραγματικότητας του Ιησού, καθώς οι μάγοι αποτελούν σύμβολα της πολωμένης φύσης του ως σημεία του ορίζοντα της ύπαρξης. Έτσι, η Ανατολή, ο Βορράς, ο Νότος και η Δύση είναι θέσεις κλειδιά, ενεργειακά στοιχεία εντός του εαυτού του.

Τα δώρα που φέρνουν οι μάγοι στον Ιησού, αντιστοιχούν στις δυνάμεις που συνθέτουν την ύπαρξή του. Είναι τα δώρα των επιπέδων μέσα του, που εισπράττει η κατανόησή του. Αυτά τα δώρα είναι οι αμοιβές που προσφέρουν αυτά τα επίπεδα.

Έτσι, ο Χρυσός είναι το δώρο του φυσικού επιπέδου, αγγέλου ή δύναμης, μέσα στον εαυτό και συμβολίζει την ευημερία.

Αυτός ο πλούτος προσφέρεται από την υπηρεσία των δημιουργικών δυνάμεων μέσα στο σώμα, καθώς αυτές οι δυνάμεις λειτουργούν μέσα από το πρώτο κέντρο του αδενικού μας συστήματος, αυτό που καλούμε γονάδες. Σε αυτό το κέντρο ανθίζει το δέντρο της ζωής, αποστολή του οποίου είναι η προμήθεια των δυνάμεων, η θεραπεία και η ανάπτυξη. Αυτή η υλική ευημερία στο φυσικό επίπεδο είναι απαραίτητη, καθώς ο χρυσός, οι φυσικές δυνάμεις, θα υποστηρίξουν την πνευματοποίηση του σώματος προς την ολοκλήρωση με σκοπό την επίτευξη της Χρηστότητας.

Η σμύρνα είναι το δώρο του νοητικού επιπέδου. Συμβολίζει την πικρία του νου. Αυτή η πικρία θα είναι αποτέλεσμα της ύψιστης κατανόησης που θα εισπράξει ο Υιός του Ανθρώπου καθ' όλη τη διάρκεια των γεγονότων μέχρι την Ανάσταση και την Ανάληψή του. Είναι η πικρία της θνητής διάνοιας πάνω στις διεργασίες που θα υποστεί ο νους (σταύρωση των ιδεών) για τον ερχομό των Χρηστικών δυνάμεων μέσα στην ενσυνείδητη πραγματικότητα. Αυτή η πικρία είναι ένα δώρο κατανόησης, καθώς ο ψυχικός νους θα διαψεύσει καθολικά την πραγματικότητα του υλικού ανθρώπου.

Το λιβάνι συμβολίζει την αγνή, συναισθηματική φύση του Υιού, η οποία μέσω της Μαρίας έχει ήδη εξαγνιστεί, ώστε αυτή η φύση να μπορεί τώρα να ανυψωθεί στην ανώτερη συγκινησιακή πραγματικότητα που αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα.

Το Αστέρι που καθοδηγεί τους μάγους, είναι κι αυτό ένα δώρο. Το προσφέρει ο Χριστός, η ανώτερη συνείδηση, στον Ιησού, δώρο της υπερ-πραγματικότητας προς τον άνθρωπο. Είναι το σύμβολο που έχει ανατείλει, το σύμβολο της νέας συνειδητότητας, της Χρηστικής έλευσης στο υποσυνείδητο της ψυχικής αντίληψης, ατομικό για τον Ιησού και συλλογικό για την ανθρώπινη ύπαρξη.

Ο Χριστός ως ενσυνείδητος νους, επέτρεψε στην υπερσυνείδητη πραγματικότητα να εκδηλωθεί και κάτω από τη θεϊκή βούληση, ο Υιός του ανθρώπου έγινε Υιός Θεού. Για να συμβεί αυτό αντίστοιχα μέσα μας, πρέπει να επιτρέψουμε στη ροή της θείας ενέργειας να εισχωρήσει και να πνευματοποιήσει το σύνολο του εαυτού μας. Για να εισέλθουμε σ' αυτά τα άδυτα της δικής μας ύπαρξης γεννώντας απ' αυτά τα βάθη το φως του Χριστού πυρήνα μας, είναι απαραίτητη η εξαγνιστική φύση του Αγίου Πνεύματος, να καθαρίσει τη φάτνη των κατώτερων κέντρων μας, που σημαίνει: η δική μας Εύα – ανάγκη για προβολή, να έχει ανταλλαχθεί σε συναίσθηση της εσωτερικής ζωής, να έχει μετατραπεί σε Μαρία. Τότε μόνον, μπορεί να γεννηθεί ο Υιός της σοφίας, ο εσωτερικός άνθρωπος, το Χρηστικό πνεύμα μέσα μας.

Η γέννηση του Χριστού μέσα μας είναι αποτέλεσμα της ατομικής ενδοσκόπησης του καθενός μας. Αυτή η αυτογνωσία οδηγεί στην κατανόηση της ενότητας όλων των πραγμάτων, που συνθέτουν την ανθρώπινη ύπαρξη.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να δικαιωθεί ως λόγος και σκοπός ύπαρξης, παρά μόνον γεννώντας τον αληθινό εαυτό του, τον Υιό της Μαρίας στη

δική του φάτνη. Τότε κατεβαίνει η Δόξα επί της γης και έρχεται η ειρήνη ως ευδοκία στους ανθρώπους.

Ας ευχηθούμε σε όλους να γεννιέται καθημερινά μέσα τους το Φως του Κόσμου.

Καλά Χριστούγεννα!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Αθανάσιος Παπαδόπουλος θεολόγος, διευθυντής του 2^{ου} Γυμνασίου Χαριλάου.
- Ξάνθη φιλοσοφείν Φιλοσοφικό καφενείο.